

Сумський державний університет

**ОСОБИСТІТЬ, СУСПІЛЬСТВО, ДЕРЖАВА:
ПРОБЛЕМИ МИНУЛОГО І СЬОГОДЕННЯ**

Матеріали
II Міжнародної науково-практичної конференції
У двох частинах
Частина 2
(Суми, 18 квітня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

Доля прадіда*

Історія нашого роду по маминій лінії почалась у період Великої Вітчизняної війни, а саме, у 1943 р. коли Червона Армія звільняла місто Суми від німецько-фашистських загарбників. Мій прадід, Кураксін Олексій Андрійович, у той час воював на Першому Українському фронті у 6 мотострілковій бригаді командиром автотранспортного взводу роти технічного обслуговування. Саме у вересні 1943 р. війська “квартирували” спочатку у Низах, а потім у селі Степанівка. У клубі сахзаводу мій прадід і познайомився з Молчановою Надією Василівною, кохання до якої проніс скрізь війну. Зі слів Надії Василівни: “...Красень з чорним кучерявим чубом відразу мені приглянувся, а моїй сестрі Клавдії, яка до речі, була радисткою партизанського загону Ковпака, приглянувся його друг Олексій Рябов...”. Слід зазначити, що те кохання з першого погляду, яке пройшло випробування війною так і залишилося на усе життя. 3 серпня 1946 р. Олексій та Надія одружилися. Клавдія теж вийшла заміж за Олексія Рябова.

Мій прадід, Куриксін Олексій Андрійович, народився 8 березня 1922 р. у Харківській області, Старо-Салтовського району, села Велика Бабка, у родині селянина-середняка. Його батько - Кураксін Андрій Йосифович, 1892 року народження, останні роки не проживав із сім'єю, а перебував на заробітках. Він помер у

---

* Робота здійснена в рамках виконання фундаментального дослідження № 0115U000677 «Історичний розвиток порубіжжя Північно-Східної України як засіб конструювання загальнонаціональної моделі історичної пам'яті».

1938 р. Мати - Катерина Степанівна, 1898 р. народження. Батьки до революції та після неї займалися сільським господарством. Мати померла у 1933 р. від голоду. Після її смерті Олексій разом з трьома молодшими сестрами та братом вирушили пішки до Харкова, де малечу забрали до дитячого будинку, а Олексія, який був дуже спритним, узяли до прийомної родини. Долі сестер та брата на жаль невідомі.

У 1936 р. Олексій Андрійович закінчив 7 класів 30-ї Харківської середньої школи та вступив до Харківського Поліграфічного технікуму на механічний факультет. Технікум довелося залишити після 2-го курсу, за відсутності коштів, та йти працювати.

З липня 1938 р. до травня 1939 р. працював диспетчером автомобільного транспорту 125 дільниці Військово-будівельних робіт, Харківського Військово-будівного управління. Потім, до травня 1940 р., - начальником експлуатації Печеніжської автоколони "Союззаготтрансу".

17 червня 1940 р. Олексія Андрійовича призвали на військову службу, його направили на навчання у 18 школу молодших авіаспеціалістів, де готували повітряних стрілків-радистів, до міста Бихова. У червні 1941 р. школу передислокували у місто Козельськ. Там він зустрів початок війни. У серпні 1941 р. школу перевели у м. Енгельс, а згодом – у м. Бальцер. У березні 1942 р. Олексія Андрійовича направили у місто Вольськ у 6 мотострілецьку бригаду, яка згодом стала 27-ою Гвардійською Стрілецькою бригадою (з вересня 1943 р.) та входила до 6-го Танкового корпусу. У квітні 1942 р. корпус було направлено до діючої Армії на ділянку Центрального фронту до району Медунь-Калуга. У вересні 1942 р. під Ржев, де підтримували 20 та 31 польові Армії. У лютому 1943 р. корпус перекинули на північно-західний

фронт у район Соблако-Віли. Олексій Андрійович працював командиром відділення підвезення ГСМ (паливно-мастильних матеріалів) роти технічного обслуговування. Наприкінці березня 1943 р. частини корпусу перекинули під Курськ, де вони взяли участь у боях на Курській дузі.

22 квітня 1943 р. Олексія Андрійовича нагородили орденом “За боевые заслуги”. У серпні 1943 р. його призначили командиром автотранспортного взводу, роти технічного обслуговування 27 Гвардійської Мотострілецької бригади, яка входила до складу Донецького фронту. У грудні 1943 р. - призначений начальником постачання ГСМ 27 Гвардійської Мотострілецької бригади.

12 квітня 1944 р. Олексій Андрійович отримав поранення верхньої кінцівки від вибуху міни та перебував на лікуванні у шпиталі №2029 до 13 березня 1944 р.

3 травня 1944 р. його призначили начальником відділення ГСМ 1071 польового Армійського складу ГСМ 1 Гвардійської Танкової Армії Українського фронту, де й прослужив до червня 1946 р. 12 квітня 1945 р. був нагороджений орденом “Червона зірка” за бойові відзнаки.

З червня 1946 р. до 25 травня 1950 р. проходив службу у 390 Польовому Армійському складі ГСМ на території Німеччини. Потім, до 1957 р., працював на офіцерських посадах авіаційно-технічних баз. Останнє місце роботи - Сумський аеропорт.

Помер Олексій Андрійович 01 березня 1990 р.

В нашій родині досі живе традиція святкування 9 травня - День Перемоги. Цього дня ми усією родиною покладаємо квіти до пам'ятника Невідомому Солдату та відвідуємо могилу прадіда.